

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.876 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B genomen in uitvoering van de beslissing van 26 mei 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid en aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is in België aangekomen op 4 december 2007, zoals blijkt uit de aankomstverklaring van 8 december 2007.

Verzoeker heeft een voorlopig verblijfsrecht gekregen tot 1 maart 2008, termijn die werd verlengd tot 1 april 2008 omwille van medische redenen.

Op 23 mei 2008 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend.

Op 26 mei 2008 wordt door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B genomen en wordt aan de burgemeester van de stad Kortrijk de instructie gegeven om dit bevel aan verzoeker ter kennis te brengen. Op 10 juni 2008 wordt het bevel aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Artikel a, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980: verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 01/04/2008.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt loopt hij (zij) het gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

“(…)

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang, daar de eventuele schorsing/nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolgen zal hebben op de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Verzoeker heeft wel degelijk belang, al was het maar omdat eerst na een dergelijk bevel de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft dus wel rechtsgevolgen (RvS 28 augustus 2001, nr. 98.533). De exceptie dient te worden verworpen.

3. Over de grond van de zaak

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 6, 9 ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd als Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd als EVRM) en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt dat hij op 23 mei 2008, overeenkomstig artikel 9 ter Vreemdelingenwet, om de regularisatie van zijn verblijf heeft verzocht op grond van medische redenen en dat zolang er in dit dossier geen beslissing werd genomen, hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven. Verder stelt verzoeker dat uit de beslissing niet kan worden opgemaakt op welk wetsartikel de minister zich baseert om hem een bevel af te geven, daar de bestreden beslissing verwijst naar “art a, al.1-2° van de wet van 15 december 1980”, dat onbekend is. Verzoeker meent aldus dat de motivering niet afdoende is daar de beslissing refereert naar een onbekende tekst. Tot slot betoogt verzoeker dat een ernstig zieke vreemdeling niet kan gerepatrieerd worden zonder de artikelen 3 en 15 EVRM te schenden en

dat een behoorlijk bestuur vereist dat eerst een beslissing genomen wordt omtrent het regularisatieverzoek en dat pas daarna eventueel een bevel kan worden gegeven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift kan de rechtspraak betreffende artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet getransponeerd worden op artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoeker toont niet aan dat het algemene principe van behoorlijk bestuur geschonden werd.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de formele motiveringsplicht geschonden werd doordat de bestreden beslissing verwijst naar een onbestaande wettekst, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). Bij de lezing van het middel blijkt dat verzoeker daarin niet alleen inhoudelijke kritiek levert, doch er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing letterlijk weer te geven. Aldus blijkt de bestreden beslissing verzoeker het genoemde inzicht te verschaffen en laat deze hem toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De voormelde vaststelling impliceert dat de wettelijke doelstelling van de formele motiveringsplicht is bereikt, zodat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij dit onderdeel van het middel.

Geheel ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het bevel dat op 10 juni 2008 aan verzoeker ter kennis werd gebracht slechts de uitvoering is van de beslissing van 26 mei 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid, zodat de materiële vergissing in de weergave van het toepasselijke wetsartikel hooguit een gebrek in de kennisgeving is (aangezien in de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid wel degelijk artikel 7 vermeld wordt) dat geen invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068).

In zoverre verzoeker van oordeel is dat een ernstig zieke vreemdeling niet kan gerepatrieerd worden zonder de artikelen 3 en 15 EVRM te schenden, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker geen enkele verduidelijking aanbrengt in zijn verzoekschrift aangaande zijn ziekte, noch brengt hij enig stuk aan ter staving van zijn

medische toestand, zodat dient te worden vastgesteld dat verzoekers summiere uiteenzetting onvoldoende is om aan te tonen dat de bestreden beslissing de artikelen 3 en 15 EVRM schendt.

Wat de schending van artikel 6 Vreemdelingenwet betreft, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, minstens valt de kritiek ter zake samen met zijn hiervoor besproken grief.

Het enige middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.